

[Hans Knudsen.]

Såvidt jeg ved, har man i Sverige gennemført den ordning, at man kan begære forskudsskatten forøget eller nedsat, hvis man ikke mener, den svarer til indkomstforholdene; blot må man så ved efterreguleringen opkræve lidt mere i renter hos dem, der har stået for lavt i forskud, end man udbetaler i rentegodtgørelse til dem, der har stået for højt og skal have penge tilbage. Jeg tror, at man i Sverige ved en sådan rentepolitik på de områder har opnået omtrent balance mellem forskudsbeløbene og det endelige skattetilsvaret, og det mener jeg også man ved en sådan ordning bør tilstræbe.

Så er der problemet om overgangsåret. Jeg mener, man her må gå ud fra, at der naturligvis ikke skal betales skat både af det forløbne års indkomst og af det løbende års indkomst. Det kan naturligvis ikke være meningen, at skatteyderne både skal betale skat for det år, der er gået, og samtidig skal kræves for skatten i det nye år. Det bliver sikkert nødvendigt, at man, i hvert fald stort set, undlader at beskatte det foregående års indkomst i overgangsåret, altså at man ligefrem springer et indkomstår over. Det bør imidlertid kun ske, når indtægterne fra det ene år til det andet er nogenlunde lige store. I hvert fald må man sikre sig imod, at enkelte skatteydere benytter anledningen til at tage de såkaldte skjulte indkomstreserver op netop i et år, hvor indkomsten ikke skal beskattes, fordi man går over til det nye system. Med de skjulte indkomstreserver tænker jeg bl. a. på opskrivning af for stærkt nedskrevne varelagre og lignende foreteelser, som kan bevirke, at en indkomst sættes unormalt højt op et enkelt år. Det må jo være en forudsætning, at man udarbejder visse overgangsregler, som kan forhindre, at der opstår en ulighed eller en urimelighed i beskatningen.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne tilsige en saglig og velvillig behandling af de foreliggende 15 lovforslag

og ligeledes en velvillig indstilling overfor det af den højtærede finansminister skitserede forslag om overgang til skat ved kilden.

Thorkil Kristensen: Det er, som den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, ikke første gang, vi behandler skattereformen her i tinget; skattereformforslagene har jo allerede flere gange været fremsat, og arbejdet i udvalget vil derfor blive en fortsættelse af de tidligere udvalgs arbejde.

Vi har i det forrige udvalg om denne sag stillet forskellige spørgsmål med henblik på at få visse virkninger af de foreslåede skattereformforslag bedre belyst. En del af disse spørgsmål er blevet besvaret, men andre og vigtigere spørgsmål har vi endnu ikke fået svar på. Jeg indrømmer, at svarene vil kræve et betydeligt arbejde, men det er vigtigt bl. a. at få belyst skattereformens indfyldelse på indkomstfordelingen her i landet og derigennem på forbrug og opsparing, og det var bl. a. dette, vore spørgsmål tog sigte på.

Et af de spørgsmål, vi har stillet, går ud på, hvordan skattereformforslaget vil se ud — og vi har bedt om at få det udarbejdet — under den forudsætning, at skattefradragsretten bevares. Jeg har tidligere haft lejlighed til her at gøre rede for vestres almindelige synspunkter i denne sag og også for mine egne specielle synspunkter. Der er ingen grund til, at jeg i dag gentager dette, men jeg vil dog gerne gøre en tilføjelse med henblik på det kommende udvalgsarbejde. Det, som gør, at så mange er betænkelige ved at ophæve skattefradragsretten, er jo dette, at det vil blive lettere at forhøje skatterne; man er bange for, at det skal blive benyttet som et springbræt til skatte- og udgiftsforhøjelser, der vil skade produktion og opsparing. Jeg synes, det i sandhedens interesse må siges, at regeringen ved fremsættelsen af sine skattereformforslag har forsømt en god lejlighed til at imødegå denne frygt. Tværtimod er skattereformen jo udformet sådan, at den må understrege